

Віктор Ануфрієв : «Журналіст, чи то військовий, чи цивільний – завжди вчиться»

Військова журналістика - одна з найнебезпечніших і водночас найвідповідальніших галузей сучасної медіа-сфери. Про професійний шлях, виклики, помилки та головні принципи роботи військового кореспондента розповів Віктор Ануфрієв - журналіст, який має значний досвід роботи в зоні бойових дій та у миротворчих місіях за кордоном.

Інтерв'ю підготувала студентка четвертого курсу Національного університету «Львівська політехніка» Катерина Мамаєнко. Завдяки сучасному підходу до навчання та практичній складовій освітнього процесу, студенти університету мають можливість не лише засвоювати теоретичні знання, а й здобувати досвід реального професійного спілкування. Саме тут формується усвідомлене ставлення до журналістики як до сфери, що потребує глибоких знань, аналітичного мислення та високої етичної відповідальності.

- Чому Ви вирішили стати саме військовим журналістом?

- Ще зі школи любив гуманітарні предмети, багато читав, навіть міні-оповідання писав. Сам вчив англійську мову, випишував навчальні журнали і думав, що пов'яжу своє життя з міжнародними відносинами, перекладом. Навпроти мене жив сусід, котрий на той час навчався у Львівському військовому інституті, мав гарну форму, медалі. І щось воно мені так припало до душі, що вирішив поцікавитися чи є у природі така спеціальність - військовий гуманітарій. Товариш батька порадив спробувати стати військовим журналістом. Конкурс був 3 людини на місце. Потрібно було здавати заліки з фізпідготовки, творчий екзамен і ще щось. І я пройшов: все здав на відмінно... Тепер ані скільки не шкодую, що став військовим журналістом.

Військова журналістика на 9 місці у списку найнебезпечніших професій. Якими якостями і знаннями повинен володіти військовий журналіст?

Військова журналістика у 2000-х роках переживала занепад, адже газети розформовувалися, телестудії скорочувалися, не було відповідної техніки, невеликі зарплати. Але, разом з тим, вчитися доводилося самому вдосконалювати свої знання. Почав цікавитися більше технікою: фото та відео. Після закінчення навчання поїхав служити у Чернігів - регіональним спецкором Центральної телерадіостудії Міноборони. У 2014 році був Ліберії у складі українського миротворчого контингенту. Там працював на посаді помічника командира по зв'язкам з мас-медіа. Це теж окрема тема в саморозвитку мого військово-журналістського життя. У 2018-му знову поїхав в Африку, в Демократичну Республіку Конго. Скажу чесно, журналіст, чи то військовий, чи цивільний - завжди вчиться.

Чим відрізняється військовий журналіст від цивільного журналіста?

Єдине, напевне, чим відрізняється професія військового журналіста від цивільного - це те, що ми маємо чітко направлений профіль - армія, військо, оборона та безпека. Тут ми повинні бути асами своєї справи, чітко знати та розрізняти види техніки та озброєння, добре розбиратися в підготовці військ, знати тактику. Ну і найголовніше, це те, що найбільше себе військові журналісти мають проявляти (і проявляють) під час воєнного стану, АТО/ООС. Практично з перших днів військової агресії росіян військкори вирушили в гарячі точки разом з українськими захисниками, аби оперативно та об'єктивно висвітлювати події, які там відбувалися.

Яких, на вашу думку, помилок найчастіше припускається військовий журналіст у своїй роботі?

Людина не може знати всього - потрібно постійно вчитися та вдосконалюватися. А не помиляється той, хто нічого не робить. Тому помилки присутні завжди. Найголовніше у підготовці своїх матеріалів - це достовірно, точно та оперативно, а головне лише з офіційних джерел, подавати інформацію суспільству. Не припустимі такі помилки: неправильне ім'я чи прізвище людини, неправильні назви озброєння та техніки, перекручування слів, виривання з контексту потрібної

цитати журналісту. Тобто жовтизни, бульварщини у військовій журналістиці не має бути. Від слова взагалі. Тут лише правда, офіційна інформація, героїчні подвиги українського народу.

Що Вам найбільше подобається у вашій професії?

Те, що доводиться багато подорожувати, їздити у відрядження, пізнавати щось нове, знайомитися з цікавими людьми. Ну і звичайно перебувати в одному строю з тими, хто сьогодні вірою і правдою боронить нашу Батьківщину.

Студентка 4 курсу Катерина Мамаєнко